

"TUHLAAJAPOJAT" ON PAPERIN TUHLAUSTA

Tuomas Enbuske & Ville Kormilainen: *Tuhlaajapojat – Keskusteluja uskosta, häpeästä ja anteeksiannosta*. Kirjapaja, 2026.

RISTO K. JÄRVINEN

Enbusken ja Kormilaisen kirja on huonoin, minkä olen lukenut sitten **Toni Halmeen** aforismien. En löydä siitä mitään annettavaa uskovaishenkeille enkä uskonottomille. Uskonto näyttää olevan vain tekosyy kirjoittaa kirja ja saada omat kasvot ja nimet esille. Kohun herättämiseksi ja huomion maksimimiseksi kirjassa on mahdollisimman paljon mauttomuuksia.

”Jos mietit, mitä miehet puhuvat saunareissuillaan, se saattaisi hyvinkin olla vastaavanlaista horinaa”, takakanessa mainostetaan kirjan sisältöä. Sitä teos todellakin on: tyhjänpäiväistä horinaa, josta on vaikea kuvitella kenenkään kiinnostuvan. Luin sen kuitenkin ”virkani puolesta”.

Kirja perustuu mediahahmo **Tuomas Enbusken** ja tuoreen pastorin **Ville Kormilaisen** noloihin, muka raakarehellisen avoimiin keskusteluihin.

Enbuske kertoo, että uskonnon selittäminen uskonottomalle tuntuu monesti siltä kuin yrittäisi selittää maailman kauneinta musiikkia ihmiselle, joka ei ole koskaan kuullut musiikkia.

Kirjan tarkoitus on hänen mukaansa auttaa muita uskonsa kanssa räpeltäviä.

”On muuten todella outo fiilis samaan aikaan uskoa ja samaan aikaan epäillä, vieläpä niin, että se tuntuu hyvältä, koska se itse epäily on matka – oikeaan suuntaan.”

Siis epäily on matka kohti uskoa? Epäilen! Olen epäillyt jo vuosikymmeniä, eikä Jumalaa näy edelleenkään missään. ”Kolkuttavalle avataan”, Raamatussa luvataan. Minä olen kolkuttanut aikanaan, välillä jopa takonut, mutta Herra ei ole avannut ovea – ei edes kurkistanut ovisilmästä.

Enbusken mielestä on ihanaa uskoa, että Jeesus ihan oikeasti käveli vetten päällä. Hän on identifioitunut rationaaliseksi ”tiedeuskovaksi”, ja siksi hänen on välillä mahtavaa nöyrytyä uskomaan myös sellaiseen, jota vanha Enbuske pitäisi lapsellisena.

Itse en ymmärrä, miten tuollainen ajattelu voi olla mahdollista. Epäilen myös Enbusken väitettä, että ”monet huipputiedemiehet ovat usein uskonottomia, mutta on myös niitä, jotka ovat niin syvällä jossakin asiassa, vaikkapa dna:n kaksoiskiarteessä, että kun he ovat tutkineet tarpeeksi asioita, he toteavat, että tämän on pakko olla Jumalan hommia”. Naurettavalta tuntuu myös se, että Enbuske kutsuu hölmöiksi tiedemiehiä, jotka ajattelevat, että mitään Jumalaa ei tarvita, koska kaikki on tiedettä, kun joku toinen näkee samassa tapauksessa ihmeen.

Kormilainen kertoo käyneensä uskonottoman tyttöystävänsä kanssa parempia keskusteluja uskonnoista kuin koskaan uskovien kanssa. ”Ne kysymykset ovat vilpittömiä, aitoja ja oikeita ja sisältävät aina kysymyksen miksi.”

Minä, uskonnoton, kysyn: ”Miksi ihmeessä Kirjapaja on julkaissut näin kamalan opuksen?”

Kirjan sivuilla Enbuske ja Kormilainen vierailevat erilaisissa uskonnollisissa paikoissa. Ensitapaaminen on Tapiolan kirkossa Helsingissä. Seuraavaksi nähdään Helsingin tuomiokirkon messussa, jossa Enbuske liikuttuu, kun

Kormilainen vihitään papiksi. Temppe-liaukion kirkossa otetaan kuvat kirjan kantta varten. Herättäjäjuhlassa Salossa liitytään Herättäjä-yhdistyksen jäseniksi ja sitä muistellaan huudetaan ”jumalauta”. Seuraavaksi käydään Munkkiniemen, Oulunkylän, Mikael Agricolan ja Munkkivuoren kirkoissa ja osallistutaan ortodoksimessuun, jossa keskustelu kääntyy autoihin ja naisiin. Jehovan todistajien valtakunnansalin kokouksessa ahdistutaan ja katolisen kirkon kokoontumisissa puhdistaudutaan ”Jehova-hommasta”.

Kunkin vierailun jälkeen keskustellaan livenä tai sähköisesti. Härskettä juttuja heitetään muka uskaliaasti. Pohdin ensin, voiko niitä siteerata *Vapaa Ajattelijassa*, mutta miksi ei voisi, kun ne kerran on kristillisen kustantamon kirjassa julkaistu. Tässä valittuja pa-hoja:

”Kun kaksi keski-ikää lähestyvää miestä menee kirkkoon, ensimmäiseksi on etsittävä vessa. Kusetta aivan saatanasti. Hetkinen, saakohan pappi sanoa noin?” (Kormilainen)

”On siis hyvä, että voin uskoa Jeesukseen, mutta katsoa silti kannissa telkkarista, kun homot riekkuvat Euroviisuissa.” (Enbuske)

”Kuinka moni suomalainen nussii pimeässä?” (Kormilainen)

”Mua on kiinnostanut Äiti Amma aina todella paljon. Mua on kiinnostanut se samaan tapaan kuin mua kiinnostaa vaikkapa rikosuutiset ja porno ja kaikki muukin jännittävä.” (Enbuske)

Älkää käsittäkö väärin. En ole järkyttynyt rivouksista. Tunnen myötä-häpeää tällaisten huomiohakuisten ”uskovaisten” lapsellisesta pelleilystä.

Kirjan lopussa Kormilainen toteaa, että kyseessä ei ole teologian oppikirja, mutta toivoo, että teos avaa jollekin sen, ettei kaikki ole mustavalkoista.

Kirja ei avannut mitään, ainakaan minulle. Tuskin edes niille nuorille, joihin se ehkä yrittää tehdä vaikutuksen puhumalla heidän kieltään. Nuorten mielistely – se vasta helvetin noloa onkin.

